

סוד של סוף האותיות בקשרים חקוקים. רבי יהודה אמר, סוד של רוח שאובדת שמתלבשת בגוף ושל הארץ אחר בעולם, זהו שכתוב כי שֵׁת לִי אֱלֹהִים זָרַע אַחֵר תַּחַת הַבֶּל.

ואמר רבי יהודה, כתוב ויולד בדמותו כצלמו, משמע שבנים אחרים לא היו [בדמותו כצלמו, ודבר זה הוא] בדמותו. וזה בדמותו כצלמו, בתקון הגוף ובתקון הנפש בדרך ישר. [ג"א ודבר זה הוא כמו שנאמר. ואמר רבי אבא משם רבי יוסא] כמו שאמר רבי שמעון משם רבי ייבא הזקן, בנים אחרים בהתדבקות זהמת הנפש, ואותו שרוכב עליו, שהוא סמא"ל היו, ולכן לא היה בדמות אדם. ואם תאמר, הרי אמרת שהכל היה מצד אחר - כך הוא! אבל שניהם לא היו בדמות שלמטה.

אמר [ל] רבי יוסי, והרי כתוב והאדם ידע את חנה אשתו ותהר ותלד את קין, ולא [ד"א אמר לה כך הוא, אבל שניהם לא היו בדמותו, שלא] כתוב ויולד את קין. ואפילו בהכל לא כתוב ויולד, אלא ותוסף ללדת את אחיו את הבל. וזהו סוד הדבר. אבל בזה מה כתוב? ויולד בדמותו כצלמו.

רבי שמעון אמר, מאה ושלושים שנים נפרד אדם מאשתו, וכל אותם מאה ושלושים השנים היה מוליד רוחות ושדים בעולם בגלל אותו פח הזהמה שהיה שאוב בו. פיון שחסל ממנו אותה הזהמה, שב וקנא [שעבר] את אשתו והוליד בן. אז כתוב ויולד בדמותו כצלמו.

בא ראה, כל בן אדם שהולך לצד שמאל ומטמא את דרכיו, כל רוחות הטמאה מושף על עצמו, ורוח טמאה נדפקת בו ולא וזה

ע"א) בקינויָא ואתחבר באתתיה ואוליד בר וקרא שְׁמִיה ש"ת. רָזָא דְסוּפָא דְאַתְוּוֹן בְּקִיטְרֵי גְלִיפִין. רבי יהודה אמר רָזָא דְרוּחָא דְאַתְאָבִיד דְאַתְלַבֵּשׁ בְּגוּפָא (דאָרעא) אַחְרָא בְּעֻלְמָא הָדָא הוּא דְכְּתִיב כִּי שֵׁת לִי אֱלֹהִים זָרַע אַחֵר תַּחַת הַבֶּל.

ואמר רבי יהודה כתיב ויולד בדמותו כצלמו משמע דבנין אחרנין לא הוו [בדמותו כצלמו ומלה דא הוא] בדיוקנא דיליה. ודא בדמותו כצלמו בתיקונא דגופא ובתיקונא דנפשא בארץ מישר. [ג"א ומלה דא הוא כמה דאתמר. ואמר רבי אבא משמיה דרבי יוסא] כמה דאמר רבי שמעון משמיה דרב ייבא סבא בנין אחרנין באתדבקותא דזוהמא דנחש ויהוה דרכיב ביה דאיהו סמאל הוו. ובגיגי כך לא הוה בדיוקנא דאדם. ואי תימא הא אמרת דהכל מסטרא אחרא הוה. הכי הוא. אבל תרנוייהו לא הוו בדיוקנא דלתתא.

אמר [ד"א ליה] רבי יוסי והא כתיב והאדם ידע את חנה אשתו ותהר ותלד את קין.

ולא [ד"א אמר ליה הכי הוא. אבל תרנוייהו לא הוו בדיוקניה. דלא] כתיב ויולד את קין. ואפילו בהכל לא כתיב ויולד אלא ותוסף ללדת את אחיו את הבל. ודא הוא רָזָא דְמִלָּה. אבל בהאי מה כתיב, ויולד בדמותו כצלמו.

רבי שמעון אמר מאה ותלתין שנין אתפרש אדם מאתתיה. וכל אנון מאה ותלתין שנין הוה אוליד רוחין ושדין בעלמא. בגין ההוא חילא דזוהמא דהוה שאיב ביה. פיון דחסיל מגיה ההוא זוהמא, תב וקני (דאָרעא) לאנתתיה ואוליד בר. כדין כתיב ויולד בדמותו כצלמו.

תא חזי, כל בר נש דאזיל לסטר שמאלא וסאיב ארחוי, כל רוחי